

A duhet të shkojë një i krishterë ushtar?

nga George Sturm

© E drejta e autorit: Asambleja Biblike
Pogradec

Pa autorizim nga autori nuk lejohet
shtypja apo riprodhimi i tekstit.

Citimet biblike janë nga bibla "Diodati i Ri" (1991 - 1994).
Përdorur me leje nga ALBANIAN BIBLE SOCIETY - A.B.S., TIRANË

Asambleja Biblike 2004
Pogradec

Një pyetje serioze në mendjen e shumë besimtarëve është: A është e udhës për një të krishterë të shkojë ushtar dhe të mbajë armë? Falë Perëndisë në mëshirën e Tij Ai nuk na ka lënë pa ndonjë drejtim rreth vullnetit të Tij për këtë çështje të rëndësishme. Qëllimi i këtij materiali është të skicojë mësimet e Dhiatës së Re mbi të shkuarit ushtar të një të krishterë.

Ndërsa shqyrtojmë Shkrimet do të zbulojmë se mësimet themelore të Zotit tonë dhe apostujve të Tij mbi stilin e jetës së krishterë do të tregojnë plotësisht se pjesëmarrja në shërbimin ushtarak është kundër vullnetit të Perëndisë. Do të ishte njësoj sikur një besimtar të dëshironte të martohej me një jobesimtare. Edhe pse ky material i drejtohet kryesisht pjesëmarrjes së një besimtari në ushtri dhe mbajtjes së armëve, do të zbulojmë gjithashtu se këto mësimet thellohen dhe përkufizojnë sjelljen e të krishterit ndaj tërë njerëzve.

Mësimet e Jezusit nga mesazhi në mal

Le të shqyrtojmë në fillim mesazhin në mal te Mateu 5 dhe le të nënvizojmë sjelljen dhe karakterin që Jezusi kërkon nga ndjekësit e Tij. Vini re te vargjet 21-48 se Ai në mënyrë të përsëritur padit dëgjuesit e Tij: “Ju keni dëgjuar se u qe thënë... por unë po ju them...”. Zoti përdor këtë shprehje për të treguar se Ai po paraqiste urdhërime të rinj që nuk ishin zbuluar më parë. Pa dyshim, mësimet ishin rrënjësor në natyrë duke konsideruar natyrën politike të kohës. Pushtuesit romakë po zaptonin tokën dhe urreheshin me të madhe nga judenjtë. Në kuptimin njerëor një armiqësi e tillë ndaj romakëve mizorë mund të ishte e drejtë. Zoti fillon mesazhin e Tij duke i urdhëruar ata të jenë të butë (v. 5), të mëshirshëm (v. 7) dhe paqedashës (v. 9). Por imagjinoni tronditjen në zemrat e dëgjuesve kur Jezusi tha:

“Por unë po ju them: Mos i rezisto të ligut; madje, në qoftë se dikush të qëllon mbi faqen e djathtë, ktheja dhe tjetrën” (v. 39).

Pa dyshim, ata dishepuj u çutidën kur Zoti i urdhëroi të mos i rezistonin atij që është i keq, por më tepër të kthenin faqen dhe të duronin trajtimin e keq pa shpagim. Një gjë është të marrësh një shuplakë kur ke bërë diçka të gabuar, por është diçka tjetër nëse je i pafajshëm para një veprë të keqe. Megjithatë, kështu mësoi Shpëtimtari dhe kjo vjen edhe për ne sot.

Ai vazhdoi duke thënë:

“Dhe në qoftë se dikush të detyron të ecësh një milje, ti bëji dy me të” (v. 41).

Ndjekësit e Tij duhet të japin më tepër nga sa u kërkohet me të drejtë kur u bëhen kërkesa të padrejta. Thuhej se në ato ditë për të transportuar materiale nga një vend në një tjetër, një ushtar romak kishte të drejtën t’i kërkonte një personi të mbante gjërat e tij për një milje. Edhe pse milja e parë ishte plotësisht e padrejtë Jezusi tha të mbanin peshën për më tepër se një milje. Me të vërtetë revolucionare!

Së fundi, Ai shpalli atë që nuk mund të imagjinohej.

“Por unë po ju them: ‘Duani armiqetë tuaj, bekonit ata që ju mallkojnë, u bëni të mirë atyre që ju urrejnë, dhe lutuni për ata që ju keqtrajtojnë dhe ju përndjekin’” (v. 44).

Zoti na urdhëron në mënyrë të qartë të duam, bekojmë, të bëjmë të mirën dhe të lutemi për armiqetë e përndjekësit tanë. Për mendjen e judenjve kjo ishte një marrëzi e madhe. Si mund

të donin romakët e urryer? Megjithatë, Ai urdhëroi ndjekësit e Tij të bënin këtë pikë për pikë. Ai dëshiron që ne të tregojmë mirësi ndaj miqve dhe armiqve, jo t'i urrejmë!

Tani le t'ia përshtatim këtë dikujt që merr pjesë në ushtri. A mund të thuash me ndershmëri se një person që mban një armë në luftë, që lufton kundër një armiku, duke patur qëllimin të vrasë kundërshtarin, po përmbush njëkohsisht këto urdhërime të mësipërme të Jezu Krishtit mbi sjelljen dhe karakterin e krishterë? Si mund të karakterizohet në të njëjtën kohë një person i përfshirë në një sulm kundër një armiku nga butësia, mëshira, paqedashja, mos rezistencës ndaj të keqes, dashjes së armikut dhe të mos shpagojë? Barra e provës bie qartë mbi ata që thonë se është e duhur.

Mësimet e Jezusit nga mesazhi në fushë

Mësime të ngjashme gjenden në mesazhin në fushë nga Lluca 6. te vargu 31 Zoti thotë:

“Por, ashtu siç dëshironi që t'ju bëjnë juve njerëzit, po ashtu bëni me ta”.

Në ushtri stërvitja nxit qëndrimin: “vrit ose do të vritesh”. Si mund të shkojë kjo përshtat me mësimet e Jezusit? Në asnjë mënyrë! Ne jemi urdhëruar nga Zoti t'i trajtojmë të tjerët ashtu siç duam të trajtohem ne nga ata. Të krishterët nuk duan dhunën, agresionin dhe gjakderdhjen. Ne dëshirojmë paqen, përluljen, dashurinë dhe mirësinë. Historia ka treguar se hakmarrja mishërore sjell hakmarrje mishërore. Rezistenca ndaj të keqes siç vepron bota nuk nxit kurrë çështjen e Krishtit. Në fakt, shumë vepra agresive (për shembull Kryqëzatat) të ndërmarra në emër të Krishtit kanë shkaktuar dëme të patjetërsueshme për përpjekjen e Ungjillit. Trajtoi njerëzit në mënyrë jo të mirë dhe do të trajtohesh në të njëjtën mënyrë. Por, nga ana tjetër, nëse do dhe ecën ashtu siç urdhëroi Jezusi dhe i trajton të tjerët ashtu siç dëshiron të trajtohesh, atëherë je me të vërtetë një ndjekës i Zotit.

Çfarë duhej të kishte bërë Stefani te Veprat e Apostujve 7 kur e qëlluan me gurë? A duhet të kishte marrë gurët dhe t'i godiste ata? Jo! Ai u soll ashtu siç kishte mësuar Jezusi, edhe pse i kushtoi jetën. Ai i trajtoi ata me dashuri dhe falje, ashtu siç donte të trajtohej.

Mësimet e Jezusi nga fundi i shërbesës së Tij

Te Lluca 21:19-21 Jezusi foli për një kohë të ardhshme kur Jerusalemi do të ishte nën rrethim dhe njerëzit në mundim të madh. Në vend që të luftonin Zoti u tha dishepujve të Tij të largoheshin në male. Me fjalë të tjera, Ai i udhëzoi ata se duhet larguar nga rrënimi i luftës se sa të luftosh armikun.

Një përgjigje e tillë midis të krishterëve të hershëm ilustron te Veprat e Apostujve 8:1 kur lindi një përndjekje e madhe nga judenjtë kundër besimtarëve në Jerusalemin. Në vend që t'i rezistonin kësaj të keqe ata u larguan në zonat e Judesë dhe Samarisë.

Mësimet e Jezusit gjatë arrestimit dhe gjyqit të Tij

Një justifikim i zakonshëm se të krishterët duhet të përdorin armët thuhet se gjendet te Lluca 22:36:

“U tha, pra, atyre: ‘Po tani, kush ka një trastë le ta marrë me vete, dhe po kështu thesin; dhe kush nuk ka shpatë, le të shesë rrobën e vet e ta blejë një’”.

Në sipërfaqe duket sikur Zoti po nxit njerëzit të shkojnë dhe të blejnë armë. Por këtë nënkuptoi ai? Studenti i mirë i Biblës do të krahasojë Shkrimin me Shkrimin për të siguruar nënkuptimin e tij. Para së gjithash, duhet të vemë re se vargu i mësipërm u tha para se Zoti të shkonte në kopshtin e Gjetsemanit. Pak më vonë Juda erdhi me turmën që do ta arrestonte për ta tradhëtuar (Mat. 26:47-52). Atëherë Pjetri nxjerr shpatën (mbase atë që Jezusi foli te Lluka 22:36) dhe del para duke i prerë veshin një skllavi. A e lavdëroi Jezusi këtë trimëri dhe përdori armët? Aspak. Në fakt, te Mateu 26:52 Jezusi thotë:

“Ktheje shpatën në vendin e vet, sepse të gjithë ata që rrokin shpatën, prej shpate do të vdesin”.

Cilido qoftë nënkuptimi i Llukës 22:36 nuk nxit marrjen e armëve në kuptimin ushtarak. Mateu 26:52 kundërshton drejt për drejt nocionin se Jezusi përkrah përdorimin e armëve për sulm ashtu siç mund të pohojnë disa nga Lluka 22:36. Nuk mund të kishte patur një mundësi më të mirë për Jezusin për të lavdëruar veprime të tillë meqë arrestimi i Tij ishte plotësisht i padrejtë. Megjithatë Ai nuk lavdëroi aspak një veprim të tillë. Përkundrazi, Ai u dha atyre një paralajmërim të ashpër kundër përdorimit të shpatave, sepse ata që do t'i përdornin do të humbisnin prej tyre.

Jezusi miraton më tej (Gjoni 18:36) se përdorimi i armëve është plotësisht në kundërshtim me rrugën e Tij. Ai thotë:

“Mbretëria ime nuk është e kësaj bote; po të ishte mbretëria ime e kësaj bote, shërbëtorët e mi do të luftonin që të mos u dorëzohesha Judenjve; porse tani mbretëria ime nuk është prej këtej”.

Të krishterët nuk janë të një mbretërie tokësore. Nuk është vendi ynë të luftojmë në një luftë fizike. Mbretëria dhe mbrojtja jonë janë qiellore. Prandaj, ne nuk duhet të luftojmë me armë mishërore.

Disa do të kundërshtojnë në këtë pikë, duke pyetur për përfshirën në lufta të Izraelit dhe Davidit gjatë Dhiatës së Vjetër. A nuk u urdhëruan ato nga Perëndia? Kjo është një pyetje e ndershme dhe meriton një përgjigje. Megjithatë duhen mbajtur në mendje disa pika kyçe. Para së gjithash, është e domosdoshme të veçojnë Izraelin nga Kisha (1 Kor. 10:32). Ato nuk janë e njëjta njësi dhe kështu gjërat që i shkonin përshtat Izraelit nuk i shkojnë patjetër përshtat Kishës. Në fakt, në tërë Dhiatën e Re, Kishës i bëhet thirrje të ruajë një standart të lartë drejtësie në krahasim me Izraelin. Së dyti, mbretëria e Izraelit është tokësore, pot të krishterin është qiellore. Nëse nuk ruhet ky dallim i qartë midis Izraelit dhe Kishës atëherë do të shfaqen shumë gabime serioze doktrimore. Për shembull, një pikëpamje profetike rreth kthimit të Zotit preket shumë nga ky parim. Së fundi, kur kemi të bëjmë me mësimet e Zotit rreth të shkuarjes ushtar, Ai po zbulon parime të reja që ishin të panjohura deri në këtë kohë. Ndjekësit e Tij priten të jetojnë ashtu siç jetoi ai.

Njerëzit, sinqersisht, do të pyesin përsëri: “Po sikur të kërcënohet vendi ynë? A nuk duhet të rrëmbejmë armët kundër një armiku të Shteteve të Bashkuara të Amerikës? A duhet të refuzojnë besimtari të luftojë dhe të mos bëjë asgjë?”. Përkundrazi, përveç të jetuarit me sakrificë, të treguarit mëshirë dhe veprat e mirësisë ndaj miqve dhe armiqtë dhe predikimi i

shpresës së vetme për njerëzimin (që është Ungjilli), nuk duhet të harrojmë lutjen. A nuk ndërhyri Perëndia si përgjigje ndaj lutjes së përlurur për kombin e Izraelit gjatë kohës së Ezekisë (2 Mbretërve 19) pa ndonjë veprim ushtarak nga ana e Izraelit? A mund të bëjë Ai të njëjtën gjë edhe sot? Nëse Shtetet e Bashkuara do të ishin një komb i drejtë, a nuk mendoni se Perëndia do t'u përgjigjej lutjeve të njerëzve të Tij që kërkojnë mbrojtje? Nga ana tjetër, si të krishterë dimë se ky vend ka mëkatuar kundër Perëndisë me vepra të tmerrshme paudhësie. Përgjatë historisë ushtritë pushtuese janë përdorur shpesh nga Perëndia si vegla ndëshkimi. Nëse duhej të rrëmbenim armët në emër të Shteteve të Bashkuara nga do ta dinin se ky armik nuk po ekzekuton gjykimet e Perëndisë kundër kombit tonë? Në këto çaste, të përfshihesh do të thotë të pengosh vullnetin e Perëndisë! Shikoni, është shumë e vështirë për një besimtar të rrëmbejë armët në besim të plotë.

A e keni parë Jezusin të rrëmbejë armët, të shkojë ushtar dhe të luftojë? Mbështetur në atë që ka mësuar Ai përgjigja është jo! Meqë jemi thirrur të jemi ndjekës të Tij si mund të bëjë të kundërtën një i krishterë? Thuhet se dishepujt u quajtën në fillim të krishterë në Antioki (Veprat 11:26). Një i krishterë është një person që ndjek Krishtin, jeton si Krishti, flet si Krishti dhe do si Krishti. Apostulli Gjon thotë se “Ai që thotë se qëndron në të, duhet të ecë edhe vetë sikurse ka ecur ai” (1 Gjonit 2:6). Lufta dhe sulmi në jetën e një besimtari janë plotësisht të papërputhura me karakterin e Krishtit.

Mësimi i Pjetrit

Te 1 Pjetrit 2:18-23 apostulli Pjetër miraton mësimet e Zotit. Ai nxit dëgjuesit e tij se Jezusi është shembulli ynë për t'u ndjekur. Kur e shanë Zotin ai ua ktheu Ai? Edhe pse arrestimi, gjyqi dhe kryqëzimi i Tij qenë plotësisht të padrejtë, Ai nuk fyeu (v. 23). Ai nuk shqiptoi kërcënime ndaj armiqve të Tij ndërsa vuajti për mëkatet tona. Ndonjëherë medojmë se duhet të mbrojmë të drejtat tona. Zoti nuk i mbrojti të Tijat! Por Ai mbështet tek Ati që gjykon drejtësisht. Duhet të kuptojmë se edhe sikur të trajtohemi, përndiqemi, apo vritemi padrejtësisht, ashtu si Zotin, nuk duhet të marrim hak, meqë Perëndia është Gjykatësi përfundimtar i çdo gjëje. Ai do të kërkojë llogari për çdo veprim në fund.

Për më tepër, Pjetrit iu bë e ditur nga Zoti se ai do të pësonte një vdekje të ngjashme. Ai i tha Pjetrit se:

“Në të vërtetë, në të vërtetë po të them se, kur ti ishe i ri, e ngjeshje vetveten dhe shkoje ku të doje; po kur të jesh plak, do t'i shtrish duart dhe dikush tjetër do të të ngjeshë e do të të çojë atje ku ti nuk do të doje” (Gjoni 21:18).

Megjithatë, thuhet në këtë varg se kjo lloj vdekjeje (pa rezistencë) do të përlëvdonte Perëndinë (v. 19). Një pohim i fortë se jeta që nuk e kthen me të njëjtën monedhë i pëlqen Perëndisë.

Mësimet e Palit nga Romakëve 8

Në mënyrë të ngjashme apostulli Pal flet për të krishterët të karakterizuar nga sjellja e butë. Te Romakëve 8:36 ai pohon për besimtarët:

“Siç është shkruar: ‘Për ty po vritemi gjithë ditën; u numëruam si dele për therje’”.

Ky është një pohim mahnitës meqë karakterizon të krishterët si qengja të vrarë. Përgjatë historisë të krishterët e kishës janë vrarë për zotimin e tyre ndaj Jezu Krishtit. Por nëse besimtarët duhet të rezistojë, atëherë nga vijnë martirët? Martinët nuk janë ata që vdesin në lufta politike. Martirët janë ata që vdesin sepse refuzojnë të jetojnë në ndonjë mënyrë tjetër që Jezusi na ka thirrur të ndjekim.

Thuhet te Veprat 1:8 se të krishterët janë dëshmitarë të Krishtit:

“Ju do të merrni fuqi kur Fryma e Shenjtë do të vijë mbi ju dhe do të bëheni dëshmitarët e mi në Jeruzalem dhe në gjithë Judenë, në Samari dhe deri në skajin e dheu”.

Fjala greke dëshmi është e njëjta edhe për martirët. Një besimtar është një dëshmitar i asaj që Jezusi është jo vetëm nga rrëfimi i tyre gojor, por gjithashtu edhe i jetës së tyre. Besimtari është gati të bëjë të paparën për të vërtetuar kushtimin e Tij ndaj Jezusit, madje edhe të vuajë të njëjtën vdekje si Jezusi.

Besimtarët e sinqertë do të pyesin zakonisht: “A nuk kemi të drejtën të mbrojmë veten dhe familjet tona kundër dhunës së papritur të kryer nga i ligu?”. Si kujtesë, qëllimi kryesor i këtij studimi është të trajtojë çështjen e përfshirjes në ushtri dhe mbajtjes së armëve nga ana e të krishterit. Vetëmbrojtja është një çështje tjetër. Por duke thënë këtë, nëse një besimtar sulmohet dhunshëm pa shkak (jo vetëm për hir të Ungjillit) është e qartë se duhet t’i bindemi përsëri mësimëve të Zotit sa më mirë të mundemi. Askush nuk e di apo parashikojë se çfarë do të bëjë ai apo ajo në rrethana të tilla. Mbase do të ishte e udhës për ne të mendojmë se si do të ishte përgjigjur Jezusi nëse do të ishte sulmuar papritur dhe dhunshëm? Një gjë e sigurt është se para çdo gjëje tjetër (për shembull, të bëjë veprën tonë të dhunës kundër sulmuesit) një besimtar duhet t’i thërrasë Perëndisë për çlirim dhe hir për t’u përgjigjur ashtu siç do të dëshironte Perëndia të përgjigjeshim. Zoti është i aftë të ndërhyrë në mënyrë të mrekullueshme dhe të japë forcë në mënyrë të pamendueshme ndërsa ecim në besim.

Së fundi, duhet të kujtojmë se kur kemi frikë se nuk do të jemi të aftë të mbrojmë veten, na mungon besimi në Perëndinë, sepse harrojmë të shohim Perëndinë si sovran. Ai kontrollon edhe ‘dhunën e papritur’. Nëse Perëndisë i pëlqen kështu, Ai mund të pengojë mendimet të mos vijnë në mendjet e njerëzve për të bërë keq ndaj atyre që ecin në bindje (shikoni Eksodin 34:23,24 për shembull). Në vend të kemi frikë njeriun që mund të vrasë trupin, duhet të kemi frikë Perëndinë që ka fuqinë të vrasë trupin dhe shpirtin.

Mësimet e Palit nga Romakëve 12

Pali flet te Romakëve 12:1,2 që të mos konformohemi me botën. Bota ka programin e saj, i krishteri ka të vetin. Këto programe nuk janë të njëjtë. Është interesante të vemë re se Pali nuk do të kishte shkruar një urdhër të tillë nëse nuk do të ishte e mundur për besimtarin të konformohej në të menduarit dhe jetuarit e tij në botë. Prandaj, përsa i përket përfshirjes në programin politik dhe ushtarak të botës duhet të kujtojmë vazhdimisht se besimtarët janë thirrur të jenë dëshmitarë të Krishtit. Ne jetojmë për qëllimin më të lartë për hir të Ungjillit, jo për të marrë pjesë në luftë dhe sulme.

Është e çuditshme të mendojmë se si injorojmë zakonisht paralajmërime të tilla dhe i lejojmë fëmijët tanë të konformohen me botën, duke i lejuar dhe nxitur të lozin “me pushkë”. Këta lodra si pushkë dhe ushtarë ndikojnë tek fëmijët tanë më tepër nga sa mund ta mendojmë. Komandanti i madh politik dhe ushtarak i Britanisë së Madhe, Uinston Çerçill, kujtonte në

shkrimet e tij se “ushtarët lodra kthyen rrjedhën e jetës time”. Këto lodra “të pafajshme” drejtojnë rrjedhën e jetës së fëmijës tuaj. Këto veprimtari janë thjesht konformitete me botën. A është e udhës të përpiqemi të zhvillojmë mësimet e Zotit në zemrat e fëmijëve tanë dhe, në të njëjtën kohë, veprimtari që janë në kundërshtim me të njëjtat mësimet?

Pali pohon gjithashtu te Romakëve 12:14-21 disa parime të rëndësishme që janë të ngjashme me ato që mësoi Jezusi. Ai na urdhëron të bekojmë ata që na përndjekin (v. 14), të mos kthejmë të keqen me të keqe (v. 17) dhe, me aq sa varet nga ne të jetojmë në paqe me të gjithë (v. 18). A përmbush luftimi në betejë mos kthimin e të keqes me të keqe, apo të qenit në paqe me të gjithë? Pali shkon më tutje duke thënë se besimtarët nuk duhet të marrin vetë hak, por t'i lënë vend zemërimit të Perëndisë (v. 19). Nëse ka raste (dhe do të ketë!) në jetët tona kur do të na kërcënojnë padrejtësisht atëherë urdhërohemi të mos “reagojmë” apo të marrim hak. Në vend të kësaj, duhet t'ia lëmë hakmarrjen Perëndisë. Së fundi, apostulli pohon se duhet të kthejmë të mirën ndaj të keqes (v. 20) dhe të mposhtim të keqen me të mirën (v. 21). A lënë vend këto parime për sulmin kundër një armiku?

Ndonjëherë nuk mund të kuptojmë se pse Perëndia dëshiron që të sillemi në këtë mënyrë. Përgjigjja është se, edhe pse nuk kuptojmë plotësisht, duhet të ecim në besimin se Perëndia do të lavdërohet me anë të këtij stili jete. Ndërsa jetojmë (dhe mbase mund të vdesim) ashtu si Zoti, Perëndia do të përdorë këtë për të bindur të tjerët për mëkatet e tyre. Te Lluca 23:48 thuhet për turmën e mbledhur te Kryqi se ata u larguan “duke rrahur kraharorin e tyre”. Pse po i rrihnin kraharorët e tyre? Sepse kishin çuar në vdekje një njeri të drejtë dhe të gjithë e dinin. Ata u bindën thellë nga Fryma e Shenjtë. Ngaqë Jezusi ndoqi mësimet e Tij të mos rezistencës dhe të kthimit me të mirë ndaj të keqes, turma u vra në shpirt. Hamendësoj se Jezusi mund të kishte dëshiruar që të gjithë të vdisnin apo të shkatërroheshin nga Ai, por në vend të kësaj Ai kërkoi të faleshin. Besoj se Perëndia e përdori këtë për të përgatitur zemrat e tyre për shpëtim (Veprat 2:37) gjatë Rrëshajave. Edhe kur Stefani vdiq si Jezusi Perëndia e përdori këtë për të bindur Saulin për mëkatet e tij.

Mësimet e Palit nga 2 Korintasve

Pali na kujton te 2 Korintasve 10:3,4 se “Sepse, edhe pse ecim në mish, nuk luftojmë sipas mishit, sepse armët e luftës sonë nuk janë prej mishi, por të fuqishme në Perëndinë për të shkatërruar fortesat”. Për shembull, lutja është një armë e tillë.

Ky është një varg tejet i qartë që flet për pikëpamjet krejt ndryshe të të krishterëve në krahasim me ata mendjet e të cilëve janë fiksuar në gjërat e botës. A lejon ky varg mundësinë që armët tona të jenë pushkë, tanke dhe aeroplanë? Bota ka armët e saj, por ato janë të ndryshme për një besimtar.

Mësimet e Palit nga Filipianëve

Te Filipianëve 3:19,20 udhëzohemi se “qytetëria jonë është në qiejt”. Ndërsa është e vërtetë se të gjithë kemi një qytetari fizike në ndonjë vend, qytetaria jonë e vërtetë është në qiell. Pra, jemi nga një mbretëri tjetër nga ajo tokësore dhe të gjithë besimtarët e vërtetë janë të bashkuar në këtë qytetari qiellore. Edhe pse të krishterët urdhërohen të lutën për udhëheqësit kombëtarë, besnikëria jonë është ndaj qytetarisë sonë qiellore.

Ky parim është tejet i rëndësishëm meqë patriotizmi kombëtar dhe lavdërimi i shërbimit ushtarak është rrezik shumë i vërtetë për besimtarët. Me anë të ndikimit të botës besimtarët e

rinj mund të mashtrohen lehtë duke menduar se shërbimi ndaj kombit përmes shërbimit të detyrueshëm ushtarak është një shfaqje e përkushtimit të dikujt ndaj Perëndisë. Me anë të retorikës emocionale dhe bindëse udhëheqësit kombëtarë nxitin idealin se përkushtimi ndaj vendit të vet (mbase edhe të vdekurit për një 'çështje të drejtë') është flijimi përfundimtar që nderon dhe përlëvdon Perëndinë. Krenaria kombëtarë mishërore eliminon faktin se patriotizmi ynë i vërtetë është ndaj vendit tonë qiellor.

Patriotizmi tokësor është konformitet me botën. Besnikëria jonë duhet të jetë ndaj Mbretit tonë në qiell. Nëse ne si besimtarë mbajmë patriotizmin kombëtar, atëherë mendohet se në një luftë të krishterët mund të luftojnë dhe të vrasin të krishterë të tjerë! Një pozitë krejt pa vend.

Kjo i përgjigjet gjithashtu pyetjes nëse një besimtar duhet të përfshihet në çështjet politike të botës. Si qytetarë nga një mbretëri qiellore jemi lënë në tokë si ambasadorë për Krishtin (2 Kor. 5:20). Kur një ambasador shkon në një vend të huaj a përfshihet ai në çështjet politike të atij kombi apo me ushtrinë e tyre? Përgjigjja është jo! Një ambasador vëndoset në një vend për të përfaqësuar çështjet e vendit nga i cili është dërguar. Në mënyrë të ngjashme jemi këtu në tokë për të përfaqësuar Mbretin në qiell dhe duhet të kemi kujdes që të mos ngatërrohem në çështjet e botës. Fatkeqësisht, shohim të krishterë të bashkohen me të tjerët në lëvizjet e mëdha ekumenike për të sjellë ndryshime në arenën politike. Megjithatë, besimtarët e parë nuk përfshiheshin në tërë çështjet e qeverisjes dhe kishin një ndikim të madh për shkak të saj. Historikisht, përfshirje të tilla ndodhën vetëm pasi Konstandini nxiti bashkimin e kishës me shtetin. Ne si të krishterë duhet të ruhem në këtë fushë.

Mësimet e Palit nga 2 Timoteut

Së fundi, Pali shkruan te 2 Timoteut 2:3,4 se një besimtar duhet të jetë një ushtar i mirë i Krishtit Jezus dhe të mos ngatërrohet në çështjet e jetës së përditshme. Parimi është se, edhe pse të krishterët jetojnë në botë, duhet të mbajmë veten larg shpërqëndrimeve dhe kontrollit të botës.

Në një shërbim ushtarak është qesharake të mendosh për një ushtar me një punë me orar të kufizuar. Përveç se përzihet në çështjet e jetës së përditshme, ushtari duhet t'u bindet dy autoriteve. Megjithatë, ky është rasti kur një i krishterë përfshihet në ushtri. Në vend që të jetë një ushtar i Krishtit Jezus, besimtari përpiket të jetë ushtar në dy ushtri me programe krejt ndryshe. Ai përpiket në të njëjtën kohë t'u nënshtrohet dy autoriteteve, të cilat kërkojnë që të dyja besnikëri të plotë. Një detyrë e tillë shtë kotësi e madhe. Kur dikush futet ushtar, ai është në thelb pronë e qeverisë për vite me radhë. Të thuhet ku të shkosh, çfarë të bësh dhe kur ta bësh. Në këtë mënyrë përzihesh dhe nuk je një njeri i lirë që Krishti të pëdorë, meqë ke dy "pronarë" që duhet t'u shërbesh.

Shumë besimtarë të rinj janë mashtuar nga premtimi tundues se mund të mbulojnë shpenzimet e shkollës nëse thjesht futen në ushtri. Përveç shkeljes së parimit të Romakëve 13:8: "Mos i kini asnjë detyrim askujt, përveç se ta doni njëri-tjetrin, sepse ai që e do tjetrin e tij e ka përmbushur ligjin", ata kanë prishur rëndë aftësinë e tyre për t'i shërbyer Krishtit. Për disa vjet duhet të qëndrojnë larg një fundjavë në muaj, dy javë në verë, mundësia e gatishmërisë në rast urgjence kombëtare, shtu shumë zotime të tjera që harxhojnë kohën e tyre të vlefshme. Është mahnitëse se çfarë bëjnë njerëzit për mamonin e padrejtësisë!

Disa do të thonë se është në rregull të shkojnë ushtarë dhe të përfshihen në veprimtari si punë mjekësore, por jo të mbajnë armë. Ndërsa ky është një hap në drejtimin e duhur, lë

përsëri përfshirjen e dikujt në çështjet e ushtrisë. Ti nuk je njeriu i lirë i Zotit, por je nën kontrollin dhe autoritetin kërkues të ushtrisë.

Por ky parim shkon tutje ushtrisë. Çdo veprimtari apo përfshirje që ka kontroll të ashpër mbi kohën, përparësitë dhe veprimet e tua duhet të mënjanohet. Për shembull, sa njerëz njihni që janë të përfshirë në çështjet e “Korporatës Amerika”, çështjeve edukative dhe interesave të tjerë që kanë pak kohë për ta përdorur për veprën e Zotit? Këta njerëz janë ngatërruar seriozisht dhe janë nën “kontrollin” e një pronari tjetër. Për turpin e tyre shumë besimtarë nuk do të ngurronin të pranonin punësimin që do t’i bënte të mungonin në takimet e rregullta të asamblesë.

Bibla pranon se disa janë tashmë në ushtri. Për shembull, Zoti zakonisht flet për centurionë dhe Gjon Pagëzori u tha ushtarëve se si të sillëshin te Lluca 3:14. Kjo çon në pyetjen se çfarë duhet të bëjë një i krishterë në rrethana të tjera? A duhet ta lënë shërbimin? Fatkeqësisht, nuk është aq e thjeshtë. Zakonisht kur një person është futur apo regjistruar është shumë e vështirë të kthesh mbrapsh veprime të tilla (Shtetet e Bashkuara të Amerikës kanë një status të kundërshtimit të shërbimit ushtarak të detyrueshëm, por ai zakonisht duhet të lexohet para përfshirjes në ushtri). Përfundimi është se kur një individ futet në ushtri (qoftë nëse është shpëtuar ndërsa është regjistruar apo regjistruar nga padija) ai nuk mund të ketë standarte të dyfishta kur ka të bëjë me sjelljen dhe karakterin. Mësimet e qarta të Jezusit vlejné akoma për këdo në ushtri. Një besimtar që e sheh veten një situata të tilla kompromentuese duhet të jetë i gatshëm të përpiqet për drejtësinë në çdo kohë. Ai duhet të jetë i gatshëm të vuajë dhe mbase të vdesë për zotimin e tij ndaj Krishtit se sa të shkelë ndonjë mësim të Zotit (1 Pjet. 2:20).

Për shembull, apostulli Pal shkruan te 2 Korintasve 5:18 se Perëndia u ka dhënë besimtarëve shërbesën e pajitimit. Pra, misioni ynë parësor është t’i çojmë mëkatarët te Shpëtimtari. Megjithatë, në lufta ushtarët janë përgjegjës (qoftë drejt për drejt qoftë jo drejt për drejt) për zbatimin e urdhërave që kërkojnë vrasjen e ushtarëve “armikë” dhe zakonisht çojné në vdekjen tragjike të shumë burrave, grave dhe fëmijëve të pafajshëm. Mbase disa mund të jenë edhe besimtarë si ne! A mund të thotë një besimtar, me besim të plotë, se përfshirja në veprimtari të tilla është përmbushje e mësimet të Krishtit? A je gati të jesh përgjegjës për vdekje të tilla? A është e udhës që një ushtar që rrëfen se njeh Perëndinë të qëllojë me plumb kokën e një tjetri (“armikut” që ka marrë urdhërin ta dojë) para se të përpiqet të ndajë dashurinë e Krishtit dhe mesazhin e Ungjillit ndaj këtyre shpirtrave të humbura? Pa dyshim, mësimet e apostullit Pal nuk lënë vend për përfshirje ushtarake.

Mësimet e Palit nga Romakëve 13

Një justifikim i zakonit për përfshirjen e një të krishterit në ushtri thuhet se gjendet te Romakëve 13 ku pohohet se qeveria është caktuar nga Perëndia dhe çdo njeri duhet t’i nënshtrohet autoriteteve qeverisëse (v. 1). Pohohet gjithashtu (v. 4) se qeveria mban shpatën si një shërbëtor i Perëndisë kundër keqbërësve. Prandaj, disa do të thonë se ka ‘lufta të drejta’ dhe të krishterët duhet të bashkëpunojnë me qeverinë dhe të rrëmbejnë armët për të luftuar kundër sulmuesit. Për shembull, Xhon Mek Arthur (Masterpieve, mars/prill 1991, faqe 2) pohon:

“Qeveria ka të drejtën, apo më tepër, përgjegjësinë e caktuar nga Perëndia, të ndëshkojnë ata që praktikojnë të keqen. Kjo do të thotë disa herë të heqë jetën e një keqbërësi dhe kështu Shkrimi i referohet autoritetit qeverisës si ‘shpata’.
Kur sulmuesi i lig është një qeveri tjetër, lufta mund të jetë rrugëdalje e domosdoshme”.

Ai pohon më tutje rreth konfliktit të armatosur (faqe 21) se:

“Sulmuesit e padrejtë duhet të pengohen apo madje të vriten nëse është e nevojshme. Por duhet të kryhet me të drejtë... Nëse e thërrasin, një i krishterë mund të mbajë armë në mbrojtje të një çështje të drejtë, sepse Perëndia na urdhëron t’i nënshtrohemi qeverisë”.

Pa dyshim, të krishterët duhet të jenë qytetarë modelë, duke iu nënshtuar autoriteteve qeverisëse. Ata duhet ta paguajnë taksat e tyre dhe të jetojnë në komunitet si shembuj të sjelljes së drejtë. Nëse punësohen nga qeveria, besimtarët duhet të jenë punonjës të përgjegjshëm. Në mënyrë të ngjashme, nuk ka dyshim për faktin se Perëndia ka caktuar qeverinë të mbajë armë. Por a është përfundimi nga Shkrimi sipas z. Mek Arthur se një i krishterë duhet të mbajë armë për të vrarë njerëz?

Përgjigjja është një “Jo” e madhe! Pse? Sepse vullneti i përsosur i Perëndisë për një njeri nuk bie kurrë në kundërshtim me mësimet e qarta të Shkrimit. I krishteri që i shqyrton mirë do të shohë qartë se ka një kontraditë në përfundimin e z. Mek Arthur meqë një i krishterë nuk mund të mbajë armë për të vrarë një armik dhe të përmbushë njëkohësisht tërë mësimet e Shkrimit me sjelljen e vet prej besimtari, të cilat janë paraqitur në këtë studim.

Nëse qeveria (apo ndonjë autoritet që lidhet me të) i kërkon një të krishteri të veprojë kundër ndonjë mësimi të Krishtit, besimtari duhet t’i bindet Perëndisë dhe të vuajë pasojat. Shembulli i Pjetrit te Veprat e Apostujve 5:9 miraton këtë të vërtetë. Ne duhet t’i bindemi Perëndisë dhe jo njerëzve!

Para se të kalojmë te mësimet e Jakobit, disa komente janë të udhës rreth punësimit në agjensitë qeverisëse, meqë shumë besimtarë janë të punësuar qoftë drejt për drejt qoftë jo drejt për drejt me organizata që kanë të bëjnë me mbajtjen e armëve apo ushtrinë. Shkrimi thotë:

“Ai që vidhte, le të mos vjedhë më, por më tepër të mundohet duke bërë ndonjë punë të mirë me duart e veta, që të ketë t’i japë diçka atij që ka nevojë” (Efesianëve 4:28).

Pra, çdo fushë punësimi duhet të jetë e ndershme. Ajo nuk duhet t’i sjellë nderim emrit të Krishtit apo që nuk përputhet me mësimet e Tij. Për shembull, askush nuk do të mendojë se është mirë që një besimtar të përfshihet në shitjen e alkoolit. Nuk qëndron.

Megjithatë i njëjti parim vlen për besimtarët që janë të punësuar si policë, shef policie, punonjës antidroge, apo si punonjës kompanie që prodhojnë pajisje të teknologjisë së lartë apo armëve ushtarake, etj.. Besimtari duhet t’i bëjë pyetjen vetes nëse një punësim i tillë është i mirë, i ndershëm dhe në përputhje me mësimet e Shkrimit si një dishepull i Krishtit? Këto pyetje duhet të merren seriozisht nga gjithsecili që është përfshirë në punë të tilla. Ata duhet ta dalin para Zotit t’i kërkojnë zbulim të qartë rreth vullnetit të Perëndisë për punësimin e tyre. Mbase disa mund të shërbejnë me ndërgjegje të pastër, ndërsa të tjerë do të shohin se po kompromentojnë mësimet e Krishtit.

Mësimet e Jakobit

Një varg interesant shfaqet te Jakobi 5:5,6. Ky është një pohim i faktit se si trajtoheshin besimtarët (të drejtët) në atë kohë. Thuhet për të padrejtin:

“Jetuat mbi tokë ndër qejfe dhe shkapërderdhje; i ushqyet zemrat tuaja si për ditë të të therurit. Dënuat dhe vratë të drejtin: ai nuk ju kundërshtoi”.

A kundërshtuar të krishterët e hershëm të ligjve? Jo, ata nuk kundërshtuan! Edhe kur prona e tyre u mor me padrejtësi, ata e pranuan me gëzim, sepse e dinin se kishin “një shpërblim të madh” (Heb. 10:34). Pa dyshim, ata ndoqën mësimet e Zotit tonë për të mos kundërshtuar.

Mësimet e Gjonit

Apostulli Gjon flet te 1 Gjonit 3:11-23 për rëndësinë e të dashurit të vëllezërve. Sigurisht, jo vetëm që duhet të duam vëllezërit tanë, por edhe armiqtë. Lufta ngjall urrejtje dhe Gjoni flet për urrejtjen që është e shoqëruar me vdekjen dhe vrasjen. Besimtarët duhet të japin jetët e tyre për njerëzit ashtu si Jezusi, jo t'i vrasin ata. Gjoni flet se çfarë do të ndodhte nëse do të jetonin në dashuri, zemrat tona nuk do të na dënonin përpara Perëndisë (v. 9). Kur besimtarët ecin në të vërtetë (v. 18) jo vetëm me fjalë dhe gjuhë, kemi besim para Perëndisë. A është e mundur të thuash me besim të plotë se është vullneti i Perëndisë të mbash armë, t'i drejtosh një pushkë dikujt ndaj të cilit nuk i ke treguar kurrë veprën më të madhe të dashurisë (shpalljen e Ungjillit), të tërheqësh këmbëzën dhe ta çosh atë shpirt të humbur në përjetësi? A mund të thuash me besim të plotë se ke treguar dashuri dhe ke qenë gati të japësh jetën tënde për ta ashtu siç na urdhëron Krishti? Apo, a do të të dënojë zemra jote (mbase vetëm pak?) se është e mundur që ti nuk jeton sipas mësimeve të Jezusit? Nëse është kështu, Bibla thotë se çfarëdo lloj gjëje që bëhet pa besim është mëkat (Romakëve 14:23).

Përfundim

Në këtë studim kemi parë mësimet e shumta të Dhiatës së Re mbi sjelljen dhe karakterin e duhur të të krishterit, që janë drejt për drejt nga Zoti dhe apostujt e Tij. Këto pjesë tregojnë me ngulm se sjellja e shoqëruar me luftën dhe vrasjen është në kundërshtim të drejtpërdrejtë me mësimet e qarta të Shkrimit. Nuk ka absolutisht asnjë mbështetje biblike se është vullneti i Perëndisë që një i krishterë të përzihet në ushtri. Për më tepër, besimtari është thirrur për një jetë jo rezistence, ashtu siç ishte karakterizuar Vetë Krishti.

Pa dyshim, shumë do të kundërshtojnë përfundimin e mësipërm. Megjithatë, duke patur parasysh pjesët e shumta që flasin për jo rezistencën, barra e provës bie qartë mbi ata që thonë se përfshirja në ushtri është në përputhje me Shkrimin. Pesha e provës është qartë nga ana e pozicionit të jo rezistencës.

Për shembull, major Sullivan Ballou shfaqti qëndrime të tilla në një letër shkruar së shoqes pak çaste para se të vdiste. Ai tha:

“Nuk kam dyshime apo mungesë besimi në çështjen në të cilën jam angazhuar dhe guximi im nuk lëkundet. E di se si civilizimi amerikan mbështetet mbi triumfin e qeverisë. E di se çfarë borxhi që madh u kemi atyre që kaluan para nesh përmes vuajtjes së Revolucionit. Dhe jam gati, plotësisht gati, të lë gëzimet e kësaj jete për të mbajtur këtë qeveri dhe për të ndihmuar të paguaj atë borxh.

Sara, dashuria ime për ty është e pavdekshme. Duket se më lidh me shumë fije që asgjë, veç të Plotfuqishmit (Perëndisë), nuk mund t’i këpusë. Dhe megjithatë, dashuria ime për vendin më vjen si një erë e fortë dhe më bën të papërballueshëm me tërë ata zinxhirë në fushën e betejës...”.

Ndërsa kjo letër është shkruar gjatë Luftës Civile (në Amerikë), qëndrime të tilla mbizotërojnë edhe sot. Ndryshoni thjesht emrat dhe datat e letrës së mësipërme dhe mund të gjeni mendime të tilla edhe në kohën e sotme, edhe midis të krishterëve.